

тривірші, що відзначаються смисловою викінченістю). Логічно й послідовно розвивається думка про нездоланність Києва перед напасниками: *«перший світ осяяв твої висоти, / До тебе тислись войовничі готи, / І Данпарштадт із пущі виглядав»*. Йдеться про готське місто IV століття над Дніпром. Деякі вчені ідентифікують його з Києвом. Перша строфа — своєрідна зав'язка сюжету, в якій говориться про непереможність міста, котре прагнули завоювати готи. У наступному катрені представлені нормани та воїни польського короля *Болеслава Хороброго*, який 1018 року *«щербив меча об Золоті ворота»*. Зеров згадує й про те, що Київ 1594 року відвідував *Еріх Лясотта*, посол німецького імператора Рудольфа II, описавши місто та Україну у своєму «Щоденнику». Згадується у сонеті й французький інженер Боплан Гійом-Левассер, який з симпатією змалював наші землі в «Описі України» (1650).

Автор сонета «Київ — традиція» досягає синтезу у тривірші, що утворює так званий «сонетний замок», своєрідну кульмінацію твору й підсумок попереднього висловлювання. Митець пов'язує часи від давнини до сучасності. У ліричну оповідь вклинюється іронія. Витримавши важкі випробування часу, Київ *«і в наші дні зберіг чар-отруту: / В тобі розбили табір аспанфуту — / Кують, і мелють, і дивують світ»* (аспанфуту — це асоціація панфутуристів). Національне відродження поет-класик пов'язує не з деструкцією мистецтва, проголошеною футуристами, а з новаторством *Павла Тичини*, котрий сприймається Зеровим як *«головний і юний»*, що *«животворив душею давній міт (міф)»*, прокладаючи своєю поезією шлях у майбутнє. Ідея твору оптимістична: утвердження незнищенності стародавнього Києва, культури, духовних вимірів народу, його безсмертя.

Сонети Зерова відзначаються глибиною змісту, викінченою формою, художнім новаторством. Неокласицизм Зерова був органічним явищем української літератури, виростав з її національних потреб, із її прагнення посісти належне місце у світовому письменстві.

Підсумуйте прочитане. 1. Хто входив до «п'ятірного грона» київських неокласиків? Змалюйте естетичну платформу й характер художніх шукань неокласиків. 2. Які художні відкриття зробив Микола Зеров? У яких жанрах лірики він працював? 3. Як тему митця і мистецтва розкривали Михайло Драй-Хмара і Павло Филипович?

Аналізуємо твір. 1. На чії традиції спирався Зеров у жанрі сонета? 2. Які враження викликає у вас сонет «Київ — традиція» Зерова? Схарактеризуйте тематику та ідейний пафос твору. 3. Розкрийте особливості композиції сонетів Зерова. У чому полягає його художня майстерність? 4. Доведіть, що сонети «Камени» написані у річищі неокласицизму.

Творча робота. Розгляньте картину «Алегорії Поезії та Музики» *Олександра де Рікьє* (с. 55). Які ознаки античності ви помітили? На підставі чого полотно можна віднести до модерного стилю? Які асоціації з неокласиками викликає у вас образ лебедя на картині? Чим тематична палітра іспанського художника споріднена зі збіркою «Камени» Зерова?

Максим Рильський

(1895—1964)

Він України мав чарівну вроду,
Носив її наймення гордолиць.
Він виріс від суніць аж до зірниць,
Великий гранослов свого народу.

(Дмитро Павличко)

Максим Рильський — один із найбільших поетів ХХ століття, чий внесок у національно-духовне відродження народу неocenний. Витончений майстер неокласичного стилю, він витворив неповторний художній світ, наповнений гуманістичним змістом. Увійшов в українську культуру як поет, перекладач, публіцист, фольклорист, етнограф, мистецтвознавець, літературознавець, мовознавець.

Максим Рильський.
Фото. 1926

«Любов'ю серце зроджене було» (Дмитро Павличко)

Максим Тадейович Рильський народився 19 березня 1895 року в Києві, хоча своєю малою батьківщиною вважав село Романівку Попільнянського району Житомирської області. Його батько, Тадей Розеславович Рильський, усвідомлюючи своє глибоке національне коріння, став натхненником та учасником національного відродження України у другій половині ХІХ століття, увійшовши до осередку інтелігенції «Стара громада». Мати поета, Меланія Федорівна, була селянкою, вирізнялася тактовністю, душевною красою і чарівним голосом. Вона прищепила своїм синам — Іванові, Богданові, Максимові — любов до народних пісень і легенд, яких знала безліч.

З осені 1908 року підліток навчався у приватній гімназії в Києві, мешкав у будинку друга родини Рильських — *Миколи Лисенка*, з яким мав щастя щодня спілкуватися, відвідувати вечори за участю композитора, камерні концерти. У цьому середовищі з любов'ю ставилися до української мови, культури, історії, що позначалося на формуванні світогляду майбутнього поета. З одного боку, на нього мали вплив українське мистецтво, творчість *Тараса Шевченка*, *Івана Франка*, *Михайла Стариць-*

Перша збірка Рильського «На білих островах». 1910

кого, Миколи Вороного, Олександра Олеся, Лесі Українки. З другого боку, на становленні естетичних смаків юнака позначилися французькі класики, модерні поети Європи: *Олександр Блок, Стефан Малларме, Поль Верлен, Артюр Рембо, Шарль Бодлер*. У будинку Лисенка гімназист Максим закохався у доньку композитора Галю, яка вже мала нареченого. На основі цих переживань виникли вірші, що увійшли до збірки «На білих островах» (1910), написаної у річищі символізму. Леся Українка, ознайомившись із цією збіркою, напроорокувала її авторові славне майбутнє.

У 1915 році Максим Рильський вступив на медичний факультет Київського університету, проте 1917 року він перевівся на історико-філологічний факультет. Грізні події громадянської війни, голод і холод спонукали Максима Тадейовича 1918 року залишити місто і повернутися до Романівки. У 1919—1923 роках він учителював у селах Вчорайше та Романівка. Водночас Рильський публікував вірші в часописах «Шлях», «Літературно-науковий вісник». Значний читацький інтерес викликали його збірки «Під осінніми зорями» (1918), «Синя далечінь» (1922), поеми «На узліссі», «Царівна» (1918).

Повернувшись до Києва, Максим Тадейович викладав українську мову і літературу в школах та на робітфаци Київського університету, читав курс теорії перекладу в інституті лінгвістичної освіти. Поет поринув у літературно-мистецьке життя міста, зблизився з *поетами-неокласиками*.

Знаковими у тогочасній поезії були збірки Рильського «Крізь бурю й сніг» (1925), «Тринадцята весна» (1926), «Де сходяться дороги» (1929), «Гомін і відгомін» (1929). У них Максим Рильський досяг філософської глибини і витонченої рівноваги художніх форм, плекаючи класичний сонет, олександрійський вірш, октави, ямби, розмаїття розмірів і строф: дистихи, терцети, терцини, катрени, сектини (шестивірші), нони (дев'ятивірші), децими (десятивірші).

У 30-х роках почалися показові суди «ворогів народу», масові репресії невинних людей. 19 березня 1931 року (у день народження) Максим Рильський був арештований за звинуваченням у належності до міфічної української контрреволюційної організації. Під загрозою десятирічного ув'язнення на Соловках поет «покаявся» і представив слідчому написану ним у в'язниці «Пісню про Сталіна». 19 серпня 1931 року митця було звільнено.

Талановитий поет жив у атмосфері страху, оскільки органи безпеки постійно стежили за ним. У збірці «Знак терезів» (1932) Рильський задекларував свою лояльність до влади, підтримав офіційну концепцію поезії як ідеологічної зброї партії. Проте митець залишався вірним неокласичній поетиці. У цій стильовій манері письма створено цикл «Постаті», в якому змальовано образи Прометея, Бетховена, Шевченка, Франка. У його творах переважали краса, висока духовна культура самодостатньої особистості, віра у перемогу добра над злом. Поетичним кредо Рильського була любов до України і людства, яка керувала його вчинками, визначала тональність творів.

Під час війни з 1941 до 1943 року Максим Тадейович із сім'єю перебував у евакуації в Уфі — столиці Башкирії. У квітні 1944 року Максим Тадейович повернувся до зруйнованого військовою Києва і поринув у громадську роботу: був головою президії Спілки письменників України, віце-головою Всеслов'янського комітету. У повоєнний період Рильський побував у кількох країнах Європи, що послужило імпульсом для написання нових творів, збагатило тематику та жанровий репертуар поезії. Побачили світ збірки «Вірність» (1946), «Мости» (1948), «Наша сила» (1952), «Сад над морем» (1955) та інші.

Любов до природи і доброзичливість до людей були основними рисами поета. Перекладач *Олександр Дейч* відзначав зосереджений спокій, стриманість Максима Тадейовича у словах і жестах, підкреслював природну артистичність поета, що виявлялася у галантній манері поведінки, в умінні спілкуватися з різними людьми, із захопленням розповідати й уважно слухати співбесідника.

У другій половині 50-х — на початку 60-х років відбувся творчий злет Максима Рильського, названий літературознавцями його «третьім цвітінням». Талант поета ніби заново відродився, розквітнув, засіяв новими гранями. Митець підніс свою поезію на небувалу висоту, наповнивши художньо досконалі твори глибокими думками і почуттями, філософськи місткими образами. В цю пору побачили світ збірки віршів «Троянди й виноград» (1957), «Далекі небосхили» (1959), «Голосіївська осінь» (1959), «Зграя веселиків» (1960), «В затінку жайворонка» (1961), «Зимові записи» (1964). Автор сповідував ідею, що мистецтво є сферою прекрасного, а не сферою політиків. Тому цінував творчу особистість, її внесок у культуру. Заперечуючи «соцреалістичне» розуміння поезії як відгуку на злобу дня, есеїст захищав національну самобутність мистецтва.

Максим Рильський був висококласним перекладачем творів світового письменства українською мовою. Митець відтворив рідною мовою понад п'ятдесят книг світових класиків.

Велику цінність мають праці Максима Рильського з історії та теорії літератури, мовознавства й фольклористики.

24 липня 1964 року Максима Рильського не стало. Поховано його на Байковому кладовищі в Києві. Ім'я Максима Рильського носять Інститут мистецтва, фольклористики та етнології НАН України та Голосіївський парк.

Художній світ лірики Максима Рильського

Лірика Максима Рильського — поетичний універсум, що сягає античних і сучасних часів, Всесвіту і Романівки. Його твори пройняті життєствердною мудрістю, щирим ліризмом, любов'ю до людини. Це зумовило оригінальну поетику Рильського: лаконізм і ліризм вислову, гнучкість образів, яскравість епітетів, досконалість поетичної форми, витонченість почуттів, універсалізм художнього мислення, культурологічну масштабність, уміння поєднати вічне і неперехідне, широкий погляд на світ і людину. У творчому доробку поета є пейзажна, інтимна, філософська та історіософська лірика. Неокласик прагнув по-своєму відповісти на питання взаємозв'язків мистецтва і життя, поезії і сучасності, зокрема у поезіях «До Музи», «Павлу Савченкові», «Діана», «Поете, будь собі суддею». Рильський створив образ Музи, яка, за словами *Леоніда Новиченка*, є втіленням недремної і непідкупної совісті, станом духу, який морально звеличує читача й автора.

У вірші «*Поетичне мистецтво*» Максим Рильський стверджував, що справжня поезія — це висока простота, «*таке єднання точних слів*», коли у серці немає фальші, марнославства, жадоби до наживи: «*Коли епітет б'є стрілою / У саму щонайглибшу суть, / Коли дорогою прямою / Тебе метафори ведуть*». Це типово неокласична настанова: естетичний раціоналізм, гнучкість образів, чіткість і врівноваженість форм. У художній практиці такої глибокої змістової та формальної майстерності досяг Рильський-неокласик. Звертаючись до себе самого і до поета-побратима, він стверджував: «*Слова повинні бути покірні / Чуттям і помислам твоїм, / І рими мусять бути вірні, / Як друзі в подвигу святім*».

Тема взаємин людини і природи — одна з ключових у творчості Максима Рильського. Він представив свою художньо-філософську картину світу, пройняту любов'ю до життя, відчуттям єдності ліричного героя з довкіллям, *вітаїстичним* захопленням першими пролісками, буянням садів, таємничими лісами, співом птахів, мальовничими озерами. Через образ природи як життєствердження й оновлення світу і людини поет відбив характерні риси української ментальності. Його герой серцем відчуває спокій, рівновагу і цілісність з природою. Пейзажна лірика Рильського написана в річищі неокласичного естетизму, витонченого гаптування образів, увиразнюється осмисленням людського буття, національної культури, світової поезії, музики, малярства. Водночас споглядання природи для

ліричного героя Рильського було імпульсом, який відкривав «золоті ворота серця», багатство його душі.

За жанром «*Молюсь і вірю. Вітер грає...*» — вірш-рефлексія, в якому майстерно відтворено красу почуттів ліричного героя, його єдність з природою, стан закоханості у світ. Поет моделює динаміку його душевного стану, здійснює своєрідний психоаналіз внутрішнього світу персонажа. Вірш пройнятий життєрадісністю, спрагою жагучого серця, вишуканістю почуттів. Перед героєм відкривається неповторний світ: «*Молюсь і вірю. Вітер грає / І п'яно віє навкруги, / І голубів тремтячі зграї / Черкають неба береги*». Композиційно твір будується як монолог. Оповідь веде ліричне «я», звертаючись до «ти», як до «іншого», внаслідок чого виникає діалогізм: «*І ти смієшся, й день ясніє, / І серце б'ється, як в огні, / І вид пречистої надії / Стоїть у синій глибині*». Життєлюбність охоплює душу героя, спонукає його діяти: «*Ще буду жити, поки жити / Мені дозволить дух життя!*». Художнє обрамлення вірша допомагає поетові відтворити сонцелюбну вдачу героя, його захоплення голубами «ясної вроди», які прагнуть досягнути межних просторів неба. В українській міфології голуб символізує любов і вірність, плодючість і життя, виступає алегорією душі людини. У вірші виразно проступає неокласицистична поетика: витонченість образів, захоплення красою світу, гармонія думки і почуттів. Твір написано чотиристопним ямбом; чергуються жіночі та чоловічі рими, які увиразнюють звукову тональність вірша.

У сонеті «*Запахла осінь в'ялим тютюном*» зображено багату на плоди, запахи і фарби осінь. Поет відтворює владну ходу осені: пору дозрівання яблук, в'яління тютюну, розквіт «*свіжої айстри над піском рум'яним*», на лузі «*коник, як зелений гном, на скрипку грає*». Це — персоніфікована осінь «*зоріє за одчиненим вікном*» (вражаюча метафора!). В уяві ліричного героя образ осені асоціюється з невгамовним пульсуванням часу, нагадуючи про вічну його течію, поєднуючи людину зі світобудовою.

Поезія «*Солодкий світ! Простір блакитно-білий*» перегукується з віршем «Блакить» *Стефана Малларме*, улюбленого поета українських модерністів, які опоетизовували блакитний колір, що символізує стан душі людини. Вірш пройнятий вітаїстичною енергією, захопленням й естетичною насолодою від споглядання краси природи. Ліричний герой милується «*простором блакитно-білим*» — символом ідеального світу, божественною природою світобудови, яку позначають улюблені кольори українців — блакитний і золотий: «*І сонце — золотий небесний квіт / Благословляє дух ширококрилий / Солодкий світ*». Композиція поезії ускладнена епіграфом з Біблії «Солодкий світ» та цим же рефреном, який обрамлює першу строфу, що й визначає розгортання ліричного сюжету, почуттів і переживань

героя, завершуючи твір риторичним запитанням: «Солодкий світ?». Цей образ персоніфікується, наповнюється щораз новим смисловим значенням. У змалюванні образної картини важливу художню функцію відіграють епітети: *солодкий світ, золотий небесний квіт, ширококрилий дух*; порівняння: «Твій погляд, ніби пролісок несмілий, / Немов трава, що зеленить граніт, / Неначе спогад нерозумно-милий». Поступово окреслюється образ дівчини, в якій погляд — «узори надвесняних тонких віт», вона нагадує йому милий сон, ідеальний світ, який зник. Солодкий світ перетворився на гіркий, проте ліричний герой знову відчуває щастя: «Чи янголи нам свічі засвітили / По довгих муках безсердечних літ, / Чи ми самі прозріли й зрозуміли» цей непротий «солодкий світ». Витончений звукопис твору (алітерації *с, л, р*, асонанси голосних звуків *о, и, і*) та п'ятистопний ямб підкреслюють динамічність почуттів героя.

Максим Рильський закликав сучасників любити природу «не як символ», а щиро, від душі, шукати у ній «висоти незміримі / Й святі глибини», розгадку сенсу буття. Максим Тадейович порушив екологічну проблематику, застерігав від згубної дії людини на природу. Сьогодні, як ніколи, вона актуальна для нас.

Міжпредметні паралелі. У XIX—XX століттях у світовій поезії активно висвітлювалася тема людини і природи. Поети-урбаністи провіщали тотальну машинізацію життя, яка витіснить природу. Американець Волт Вітмен у збірці «Листя трави» прославляв красу природи і велич життя, захищав ідею єдності людини і техніки. Англієць Томас Стернз Еліот у поемі «Безплідна земля» відтворив драматизм буття природи, песимістично прорікав загибель всього живого. Рабіндранат Тагор, закликаючи відчувати незмірний зовнішній світ, передусім природи, проголосив гасло: «Ми відчуваємо себе самих». Індійський поет показав, як тонко віддзеркалюється природа в людині, як людина сприймає довкілля. Він створив лірику, сповнену гуманістичної віри в щасливе майбутнє.

Інтимна лірика Рильського насичена культурологічними мотивами, через призму яких поетизуються краса, жінка, кохання-мрія: «Моїй Елеонорі», «Есмеральда», «Анхізів син, вклонившись богині», «Сікстинська Мадонна», «Афродіта Мілоська». Шедевром любовної лірики є вірш «Яблука доспіли, яблука червоні!». В українській міфології яблуко символізує розквіт і плодючість, уособлює вічну молодість, довголіття, безсмертя. За давньогрецьким міфом, заздрісна богиня Еріда підкинула трьом богиням золоте яблуко з надписом «Прекрасній». Гера, Афінна й Афродіта засперечалися, кому з них має належати цей приз. Їхню суперечку вирішив Паріс, який присудив золоте яблуко богині кохання і краси Афродіті. Яблуко стало символом кохання й одруження.

Підсумуйте прочитане. 1. З якої родини походив Максим Рильський? 2. Що вам відомо про взаємини Миколи Лисенка і Максима Рильського? 3. Схарактеризуйте громадську діяльність Рильського. Розкажіть про його внесок у літературознавство, фольклористику, лексикологію. 4. Назвіть побратимів поета — неокласиків. На яких естетичних засадах вони писали свої твори? 5. Визначте місце пейзажної лірики у творчості Рильського. 6. Які його вірші про природу ви знаєте? Окресліть мотиви цих творів.

Поміркуйте. 1. Як чинники впливали на формування мистецьких смаків Максима Рильського? Якого значення надавав поет категорії *краси*? 2. Якими були взаємини поета і влади? Чи актуальні уявлення поета про духовні цінності сьогодні? Відповідь конкретизуйте прикладами з життя. 3. Що дали українській культурі переклади творів світових класиків, здійснені Рильським? 4. Розгляньте та прокоментуйте фото Максима Рильського. Які риси його характеру на них відбилися? Чи імпонують вони вам? Що ви робите для того, щоб розвинути ці риси у собі? 5. Чим захоплює вас лірика Максима Рильського? У чому виявляється неокласична поетика вірша «Молюсь і вірю»? 6. Що нового вніс поет у трактування теми природи і людини? Які філософські мотиви звучать у поезії «Солодкий світ»? 7. Яку відповідь дав автор на запитання про взаємозв'язок мистецтва і життя?

Робота в групах. Підготуйте спільно відповіді й виступайте по чергово, використовуючи цитати для підтвердження своїх міркувань. 1. Що таке *пейзажна лірика*? Які твори цього жанру є в доробку Рильського? Що вас схвилювало у його поезіях про природу? 2. Чим зумовлено звучання філософських мотивів у пейзажній ліриці Рильського? 3. Сформулюйте ідею вірша «Молюсь і вірю...». Що символізує образ голуба? З'ясуйте художню функцію неокласичних тропів у змалюванні картини світу в цьому вірші.

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

- Брюховецький В. Микола Зеров. — К., 1990.
Київські неокласики / Упоряд. В. Агеєва. — К., 2003.
Новиченко Л. Поетичний світ Максима Рильського: У 2 кн. — К., 1993.

Євген Плужник

(1898—1936)

О часе велетнів! Прости утому
Мені, найменшому з твоїх синів!
І невідомому в світах нікому
Мені день радісний яснів...

(Євген Плужник)

Євгена Плужника сучасники порівнювали з Павлом Тичиною і називали найвидатнішим серед митців національного відродження. Українську поезію він підніс до загальноєвропейського рівня, збагативши її інтелектуалізмом, філософічністю та гуманізмом. Поет органічно поєднав класичну традицію з модерними шу-

каннями, сполучивши елементи експресіонізму й імпресіонізму. Його перу належать поезії, драми, переклади, мовознавчі праці. Гуманістичне вболівання за людину, за саме право її на життя, яке нехтувалося жорстоким світом воєн та революцій, протест проти знедуховлення особи, експресивно-масштабні образи й тропи, глибокий психологізм — все це відбивало умонастрої часу й характер художнього мислення Плужника.

«Мовчки зростедесь новий Тарас» (Євген Плужник)

Народився Євген Павлович Плужник 26 грудня 1898 року в слободі Кантемирівка Воронезької губернії. Євгенів батько, родом з Полтавщини, хлібороб і небагатий купець, прагнув дати дітям освіту. У родині було восьмеро дітей, які, успадкувавши від матері сухоти, один за одним покидали світ. Це наклало відбиток і на характер Євгена. Він був допитливою дитиною, навчився рано читати і днями просиджував за книгами.

Євген навчався в кількох гімназіях: у Воронежі, Ростові, Боброві. З 1918 року він працював учителем у початковій школі села Великі Багачки, де організував драматичний гурток із залученням сільської молоді. 1920 року Євген Плужник прибув до Києва, навчався рік у ветеринарно-зоотехнічному інституті, згодом — у музично-драматичному інституті, але залишив навчання, знайшовши своє покликання у поезії.

Мрійливий і сором'язливий, митець не наважувався оприлюднювати свої вірші. Його дружина, Галина Коваленко, показала твори чоловіка критику *Юрієві Меженку* та *Максиму Рильському*, які запросили молодого поета на збори київ-

ських літераторів, аби він ознайомив їх зі своїми творами. До Плужника прийшло визнання. З 1924 року він стає активним учасником організації «Ланка». Усього десять років тривала літературна діяльність Плужника, але це був період творчого горіння митця. Поет хворів на сухоти, місяцями був прикутий до ліжка, неодноразово оперувався і щороку лікувався в Криму чи на Кавказі. Проте він знаходив сили для творчості. 1926 року вийшла його перша збірка поезій «Дні», яка принесла Плужникові славу елітного митця. Натомість більшовицька критика не сприйняла глибини художнього світу Плужника, твердила про зневіру і втому поета як вияв «суті занепадницької буржуазії». Через рік з'явилася друга збірка — «Рання осінь», а третя — «Рівновага», написана 1933 року, побачила світ через десять років. Плужник написав п'єси «Професор Сухорат», «У дворі на передмісті», роман «Недуга», переклав українською мовою деякі твори *Миколи Гоголя*, *Антон Чехова*, «Тихий Дон» *Михайла Шолохова*.

Євген Плужник розділив долю митців «Розстріляного відродження». У добу сталінського терору проти діячів української культури його було безпідставно арештовано 2 грудня 1934 року і засуджено до десяти років таборів. Незважаючи на загострення туберкульозу, поета вивезли на Соловки. 2 лютого 1936 року Плужник помер і похований у братській могилі політв'язнів.

Митець зосереджувався на внутрішній природі явищ і почуттів, змальовував «великим планом» світ людської душі, її реагування на драматизм долі особистості й часу. Це визначило характер його художніх шукань. Збірка «Дні» засвідчила, що за своїм стилем і мисленням Плужник — поет-експресіоніст. Ви, напевно, пригадуєте з 10 класу, що *експресіонізм* — це стильова течія модернізму, яка виникла в Німеччині на початку ХХ століття. У цьому стилі творили *Бертольд Брехт*, *Станіслав Пшибишевський*, *Леонід Андреев*, *Василь Стефаник*, *Осип Турянський*, *Микола Куліш*, *Іван Дніпровський*, *Тодось Осмачка*, *Микола Бажан*, *Юрій Клен*. Основна засада експресіонізму — неприйняття антилюдяного світу, загострене суб'єктивне світобачення, бурхлива реакція на зло й знедуховлення людини. Експресіоністи прагнули «подолати» грубу реальність за допомогою звільнення емоційної енергії суб'єкта та його проникливої сили духу. Тому їм притаманні виразна емоційність, вибуховість почуттів, гіперболізація «я», ірраціоналізм. Ознаками творчого стилю Плужника, за словами *Миколи Бажана*, є філігранна витонченість образів, досконалість побудови поезій, інтелектуальна гра нюансами емоційної та звукової сфери. Збірки поета відбивають його тяжіння до філософії екзистенціалізму. У його творах категорії самотності, страху та страждання покликані

висвітлити антигуманність світу, пояснити, чому життя гірке й знецінене, яке місце людини в історії, підказати духовні орієнтири. Сила Плузника-екзистенціаліста — в гуманізмі, стоїцизмі, увазі до інтенсивного духовного життя людини, у порушенні важливих і хвилюючих проблем буття людини ХХ століття.

«Як страшно! Людське серце до краю обідніло»

(Павло Тичина)

Лірика Плузника відбивала настрої доби, змальовуючи трагізм буття людини в жорстокому світі катастроф, революцій та братовбивчих воєн. Безглуздому й немилосердному кровопролиттю поет протиставив людинолюбство. Він осуджує і «білий», і «червоний» терор. Твори збірки «Дні» показують масштаб соціальних потрясінь і людських трагедій, відзначаються пристрасним утвердженням гуманістичного ідеалу.

Для Плузника як митця-експресіоніста світ позначений людськими стражданнями, болями, невинними смертями. Про громадянську війну в Україні він пише як про вселюдське лихо, всесвітні суспільні катаклізми. У центрі його ліричних мініатюр — картини розстрілів, безжально обірваного молодого життя, трагічна доля людини, безглуздя ситуації, коли брат убиває брата: «А хто з них винний, а хто з них правий! — / З-під однакових стріх» («Сідало сонце»). З глибоким психологізмом поет змальовує епізоди розстрілів, спрочинених «*тотальною жорстокістю*», дією антигуманних сил: «*Зціпив зуби. Блідий-блідий! / За байраком село палало. / Хтось прикладом у спину — йди! / Вас чимало! // Сухо чмихнув старий наган / (Перша нота нової гами...)* / *Надвечірній лягав туман / Над житами*» («Зціпив зуби»). У річищі поезики експресіонізму Плузник нехтує конкретним на користь узагальнення, майже алегорії. Хто ця жертва? Молодий чи старий? Інтелегент чи селянин? Читач знає тільки те, що ліричний герой — незламний борець: герой «*зціпив зуби*» перед розстрілом — зібрав силу волі, мужньо дивиться в очі катам, знаючи, що помирає за Україну. Такі епізоди зображено у віршах «Уночі вели його на розстріл», «Притулив до стіни людину», «Зустрів кулю за лісом», «Ще в полон не брали тоді» та інших. Ці ліричні драми сповнені гострого болю за невинними жертвами революції, це — крик душі митця: смерть переслідує людину на кожному кроці, трагедія чийогось обірваного життя волає до совісті кожного. Це «*фільми революції*» (Мирослав Ірчан), трагедія знекровленої нації, сини якої зустрічають «*наречену — кулю за Дніпром*» («Був ще хлопчик лагідний і тихий»). У народних піснях про смерть козака образом нареченої була могила, у Плузника — «*куля за Дніпром*». Експресіоністська поезія Плузника будувалась, за словами Максима Рильського, на поезиці «*короткого удару*», щоб такими емоційно

Франц Марк. Кінь на тлі пейзажу. 1910

разючими образами передати жахливу руїну України. Цим стиль Євгена Плузника нагадує творчу манеру Василя Стефаника.

Новаторство жанру медитації. Значних здобутків Плузник досягнув у жанрі медитації, поєднавши філософські роздуми з глибокими психологічними одкровеннями. У цих поезіях він порушував проблеми життя і смерті, невлаштованості людини у світі, трагізму її існування, жертвовності в ім'я майбутнього.

Ліричний герой медитації «*...І ось ляжу — родючий гній*» пильно вдивляється у свій час, хоче розгледіти знаки «*доби нової*», впіймати у всьому свою присутність. Водночас ліричний герой полемізує з безжалісним і кривавим часом («*О жорстокий! І весь в крові!*»), який знецінює життя людини. Образи ниви, «*колоссямуки*», «*часуратая*» стають образами-символами, позначають народження майбутнього, утверджують віру в незнищенність духу творення. У вірші «*Я знаю*» поет заявляє: «*Я знаю — / Перекутують на рала мечі. / І буде родюча земля.*»

Жанр медитації Плузника відзначається внутрішньою конфліктністю, незгодою ліричного героя з поверховими поглядами на роль поета в суспільстві, його місце в історії та духовному бутті народу. Ліричний герой поезії «*Для вас, історики майбутні*» не погоджується з оцінкою прийдешнього історика, який примітивно розглядатиме творчість митців 20-х років ХХ століття як ілюстрацію історичних подій: «*Якийсь дідок нудний напише, — Війна і робітничий рух...*» У пам'яті героя ці незабутні події — «*не рядки холодних слів*», а пережита й пропущена крізь серце

трагедія, свідоцтво пролітої крові за волю: «*О, золоті далекі будні / Серед родючих вільних нив!*» — вигукує герой, бо тоді виборювалася свобода України, й ці дні для нього золоті. Такий епітет зустрічаємо і в поемі Павла Тичини «Золотий гомін».

Свою творчість Плужник вимірював глобальними категоріями. На його погляд, біографія митця й історія нації не підлягають корекції у майбутньому, бо митець історичне майбутне передчуває сьогодні, йому дано «*в смузі днів сіренькій і нудній / часів нових початок розпізнати*» («*Суди мене судом своїм суворим*»). Однак його хвилює, чи зрозуміють нащадки колишні події як «золоті дні волі» України й окремої людини, чи відчують їхній біль, страждання як головну сутність тих днів. У цьому й полягає ідейний пафос поезій «Для вас, історики майбутні», «Суди мене судом своїм суворим».

Пейзажна лірика. Поетичну світобудову Плужник не мислить без природи, яка є не тільки джерелом почуттів ліричного героя, а й рівноправним персонажем його емоцій. Природа поетом одухотворюється, залишаючись у вічних зв'язках стихій, у своїй холодній величчю й таємничості. Пейзажні перлини Плужника відрізняються від традиційної описової лірики, в якій на першому місці були чудові картини краєвидів. Його поезії — це медитації, у яких проблема людини і природи, космосу сповнюється філософського змісту. Як вдумливий аналітик, ліричний герой зосереджено й проникливо вдивляється у природу, і це погляд модерної людини ХХ століття, котра прагне збагнути закономірності буття, дух життя, його одвічний рух.

У медитації «*Вчись у природи творчого спокою*» навколишній світ постає у динаміці, красі та поезії. «*Вересневі дні*», «*озеро, поросле осокою*», журавлі, що відлітають у вирій, сама осіння атмосфера викликають у ліричного героя роздуми про начала буття: людину і природу. Вони й споріднені, й пов'язані символічно, духовно. Велична в пору дозрівання осінь символізує у вірші стан духовної зрілості. Плужник вірить у цілющу силу й розум природи, тому що в ній немає манівців, здатних звернути людину зі шляху істини: «*Вчись у природи творчого спокою / В дні вересневі. Мудро на землі, / Як від озер, порослих осокою, / Кудись на південь линуть журавлі*».

Стилістично ця поезія нагадує неокласичний стиль Рильського, до художніх знахідок якого Плужник уважно придивлявся. Поет майстерно використовує звукопис у першій строфі: *ри, ро, оро, єре, ро, ер, оро, ра*, за допомогою чого відтворюються і звукова наповненість, і плинність картин вересневих днів, яку завершує ключ журавлів, що линуть у небі над чудовою осінньою землею. Особливої експресії набувають наказові форми дієслів, адже уявний адресат — вічний учень, якому «*негоже не шанувати*

визнаних взірців»: вчись у природи, вір і наслідуй. Ці дієслова пов'язують смислову організацію тексту в цілісність. Риторичне запитання «*Бо хто ж твоїй науці допоможе / На певний шлях ступити з манівців?*» стає кульмінацією ліричного сюжету, виконує функцію емоційної доміанти.

Мариністична лірика. Змалювання моря — традиційна в письменстві тема. Вона звучить у віршах Плужника «Сине море обгорнули тумани», «Ракетою піднісся і упав», «Над морем високо», «Блакитний безум», «Вирує море» та інших. Море тут то сине, «*обгорнуте туманами*», тихе, але сповнене небезпеки і оман («Сине море»), то неспокійне, бурхливе, піднімається «*вище й вище кожен вал новий*» («Ой гудуть, дзвенять міцні вітрила»). Мариністичні фрески поета нагадують симфонію, у якій почуття ліричного героя й морські краєвиди зливаються в один візерунок, характеризують макрокосмос і мікрокосмос душі ліричного персонажа, його бунтівливу вдачу. Водночас морська стихія є втіленням вічності, що підносить душу людини до космічних вершин: «*Злітай, душе! І, мов нове світило, / Осяй глибини й простори оці!*»

«*Ніч... а човен — як срібний птах!*» — це мариністична мініатюра, сповнена неоромантичного світовідчуття.

Міжпредметні паралелі. Ще у романтиків образ човна набув символічності й позначав долю людини у бурхливому морі життя. Такий образ наявний в «Абідоській нареченій» Джорджа Байрона, «Парусі» Михайла Лермонтова, «Човнику» Віктора Забіли, «Човні» Євгена Гребінки, в поезії «Вітер з гаєм розмовляє» Тараса Шевченка, в яких він є символом свободи самотньої людини. Пафосом пошуку, неспокою, захопленням гармонією космічної сфери й морської стихії поезія Плужника споріднюється із поезіями романтиків.

Проте образ човна Плужником трансформується, переосмислюється і наповнюється новим змістом. Човен уподібнюється до срібного птаха, стає alter ego (з латин. — друге «я») митця, а тому ліричний герой вигукує: «*Що слова, коли серце повне!*», відчувачи величчю й гармонію світів, де герой — як срібний птах, а човен Всесвіту — його частинка. Це — символи піднесеної душі ліричного героя, його романтичної мрійливості й закоханості в навколишній світ, від краси якого переходить до підходу. Він, як колись Фауст у *Гете*, хоче зупинити цю мить щастя. За допомогою трьох крапок перед реплікою героя передано його глибоке внутрішнє хвилювання, його прохання-звертання: «*...Не спіши, не лети по сяйних світах, / Мій малий ненадійний човне!*», адже

Вікторія Коркишко.
Парус. 2007

доля мінлива, невпинно поспішає, і герой не знає, що вона принесе йому за мить. Композиційно поезія складається з двох строф, але саме у другій строфі експресивна гама почуттів ліричного героя досягає апогею: «*І над нами, і під нами горять світи... / І внизу, і вгорі глибини... / О, який же прекрасний ти, / Світе єдиний!*»

У цьому контексті ремінісценції з віршем Павла Тичини «Не Зевс, не Пан...» не випадкові. Як і Тичина, Плужник у своєму обоженні Всесвіту й природи стає пантеїстом, доходить до космічного виміру нової людини. Таким же радісним світосприйманням, захопленням красою моря й насолодою від гармонії у світі відзначаються поезії «Вирує море», «Як все живе», «Прекрасен світ вночі», в яких звучить ідея величчя Всесвіту, морської стихії та безсмертя людини.

Інтимна лірика. Глибокий світ почуттів відображає любовна лірика Плужника. Для поета кохання — дарунок долі, одне з життєствердних начал буття, яке вимагає від людини самовдосконалення, творчості й внутрішньої свободи. Справжня любов наснажується високими духовними цінностями, адже потребує «*живої душі*», «*гарячого серця*», самовідданості, готовності до дії й самозречення, тривоги й піклування. Особиста драматична доля письменника наклала відбиток на його лірику, тому поезії Плужника відтінюють гіркі, позбавлені романтики реалії хворої людини, сірі лікарняні будні, боротьбу за життя. Однак його вірші не стали інтимним щоденником спаленої болем і коханням людини, відтворенням її розпачу, ревнощів, безнадії, жалю за спливаючим щастям. Інтимна лірика Плужника складна за внутрішньою структурою, адже в ній відтворено боротьбу різних начал, різних «голосів» у душі ліричного героя. У цих поезіях сильним є елегійне начало душевних дисонансів, сум'яття, спогадів («*Немов хтось інший молодість мою / Переживав за мене*»), але перемагає у них глибока щирість ліричного героя, відчуття щастя й гармонії, довір'я й добра.

Поетичний образ коханої постає у третьому розділі збірки «Рівновага». В ореолі синього дня, річки й човна дівчина уподібнюється до «*голосу флейти над рікою*», з яким «*так легко навмання плисти*» («*Ах, флейти голос над рікою*»), а в поетичній мініатюрі «*Не чуючи*» її образ змальовано бентежним, замріяним, тривожним, вона болісно переживає долю милого. Щасливі дні кохання, перші зустрічі в саду, в альтанці, на лоні чудової природи, перші поцілунки й прощання знову й знову пригадуються героєві, він ще раз глибоко переживає ці світлі почуття («*Місток замшілий і хисткий*», «*Як він спустів, садок*»). Поет натхненно, як у добу Петрарки й Данте, змальовує портрет коханої, помічаючи *тендітну лінію плеча, вуста, душу чисту, профіль ніжний*. Через портрет героїні він передає її внутрішній світ, глибину почуттів. Водночас у душі героя нуртують віра й зневіра: «*Шалій, шалій, від розпа-*

чу сп'янілий! / Що розпач той?! Річ марна і пуста! / ... Як пізно ми серця свої спинили! / ... Як роз'єдали рано ми вуста!

«*Річний пісок слідок ноги твоєї...*». За жанром ця поезія нагадує класичну любовну елегію. Ліричний сюжет розгортається на тлі мальовничої природи, яка відтінює душевні почуття й сум'яття героя. Елегія будується як нетлінний спогад-рефлексія. У царині пам'яті ліричний герой відшукав незабутній образ коханої, через ці видіння розширюючи можливості психологічного проникнення у внутрішній світ. Внаслідок цього перетинаються два часові пласти буття героя і протилежні душевні стани: недавні щасливі дні й піднесені почуття, які він переживав, коли поряд була кохана, і жаль, душевний біль за втраченим відчуттям гармонії у світі та душі: «*Немов поклала ти мені на груди / Долоні теплі, і спинилось все: / І почуття, і спогади, і люди, / І мертвий лист, що хвилями несе... / Немов ласкаві вересневі феї / Спинили час — і всесвіт не тече...*»

Міжпредметні паралелі. Ліричний герой Євгена Плужника занурюється у світ душевних переживань, в уяві звертаючись до коханої, ведучи з нею розмову, мов сповідаючись їй. Так побудовані класичні елегії «Озеро», «Самотність» французького поета Альфонсо Ламартіна, «Туга», «По трьох літах» Поля Верлена. Однак український поет сповнює свою елегію не тільки емоційним напруженням і глибокими почуттями, а й філософськими роздумами над плинністю і вічністю буття: «*Бо я дивлюсь і бачу: все навіки / На цій осінній лагідній землі, / І твій слідок малий — такий великий, / Що я тобі й сказати б не зумів!*»

Образ коханої у ліриці Плужника — «єдиного друга», хоча й «далекого» — предмет духовного поклоніння, любові й благородства. Він поетизується, обожнюється, стає особливо дорогим і рідним. Цей образ окреслюється на тлі «*ріденького лісу*», «*тремтливої ріки*», лелек, вітру, хмар, золотавого піску на березі, де недавно ступала мила, а метафора «*який тут спокій стереже мене*» підсилює душевну рівновагу, коли герой може самозаглибитись, оцінити світ своїх переживань. У його уяві конкретно-предметний образ — «*слідок ноги*» милої набуває символу, стає «великим», тобто дорогим, неповторним, як слід богині, самого життя. Це — символ вічної краси й кохання, який бентежитиме душу завжди.

Твори Плужника наповнені внутрішнім горінням і відзначаються витонченістю думок і почуттів, образів і жанрових форм.

Віктор Борисов-Мусатов.
Весна (фрагмент). 1901

Його поетичні тропи на перший погляд здаються «простими», проте за їхньою звичайністю постає конденсована сила образів, експресія почуттів. Мистецької довершеності Плужник досягає власним баченням світу й людини у ньому, внутрішньою цілісністю переживань та напруженістю думок, що, немов вулкан, виштовхують хвилями спресовану енергію, вольовий порив митця. Не випадково *Микола Бажан* творчість цього поета відніс до найбільших духовних цінностей української літератури ХХ століття.

Підсумуйте прочитане. 1. Які факти біографії Євгена Плужника вас вразили? 2. У чому полягає своєрідність його творчої манери? У річці якої модерної стильової течії розвивався талант поета? 3. Якими художніми засобами змалював митець трагізм буття людини в роки громадянської війни? Свою відповідь проілюструйте поетичними рядками Плужника. 4. Схарактеризуйте пейзажну лірику Євгена Плужника, з'ясуйте її художні особливості.

Поміркуйте. 1. Чому лірику Плужника літературознавці назвали «фільмами революції»? Хто гине у кривавій бойні? Як виявляється новаторство поета в жанрі медитації? Прорекламуйте деякі з медитацій і з'ясуйте естетичні функції тропів. 2. Чим вам імпонує інтимна лірика поета? Які художні деталі, на вашу думку, найбільш виразні й оригінальні? 3. Які роздуми викликають у вас поезії «Для вас, історики майбутні», «Суди мене судом своїм суворим»? У чому полягає ідейний пафос цих творів? 4. Чому човен Плужник уподібнює до срібного птаха? Що він символізує у вірші «Ніч... а човен — як срібний птах!»? Чим він відрізняється від образу човна у поезіях романтиків?

Мистецька скарбниця. 1. Розгляньте та опишіть полотно *Франца Марка* «Кінь на тлі пейзажу» (с. 67). Зіставте картину з поезіями Плужника про драматизм подій в Україні в роки громадянської війни. Що зближує поетику обох митців? Виділіть основні ознаки експресіонізму Євгена Плужника. 2. Розгляньте картину *Вікторії Коркишко* «Парус» (с. 69). Якими мотивами твір художниці перегукується з мариністичною лірикою Плужника? Яка поетика зближує митців? Доберіть відповідні цитати з віршів Плужника про море.

Творча робота. 1. Розгляньте картину «Весна» *Віктора Борисова-Мусатова* (с. 71). Яке враження вона на вас справляє? 2. Якою змалювано дівчину? 3. Чим співзвучна інтимна лірика Плужника з цією картиною? Доберіть епітети до образів героїнь обох митців. 4. Складіть усну розповідь «Духовна краса коханої у творах Плужника і на полотні Борисова-Мусатова».

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Кодак М. Огром Євгена Плужника-поета. — Луцьк, 2009.
Скирда Л. Євген Плужник: Нарис життя і творчості. — К., 1989.

Перевірте себе.

I. Виберіть один правильний варіант відповіді:

1. Євген Плужник належав до літературного об'єднання: а) «Нова генерація»; б) «Плуг»; в) «Молодняк»; г) «Ланка».

2. За жанром поезія «І ось ляжу — родючий гній» — це: а) сонет; б) балада; в) медитація; г) пісня.
3. До мариністичної лірики належать вірші Плужника: а) «Вчись у природи творчого спокою»; б) «Блакитний безум»; в) «Ніч... а човен — як срібний птах»; г) «Падає з дерев пожовкле листя».
4. Поезія «Суди мене судом твоїм суворим» написана віршовим розміром: а) ямбом; б) хореем; в) анапестом; г) дактилем.
5. Вірш «Вчись у природи творчого спокою» написаний віршовим розміром: а) ямбом; б) хореем; в) анапестом; г) амфібрахієм.
6. У рядках «Для вас, історики майбутні, / Наш біль — рядки холодних слів!» використано художній троп: а) гіперболу; б) антитезу; в) епітет; г) метонімію.
7. Вірш «Річний пісок слідок ноги твоєї» належить до різновиду лірики: а) пейзажної; б) мариністичної; в) інтимної; г) громадянської.
8. Художня виразність рядків «Бо я дивлюсь і бачу: все навіки / На цій осінній лагідній землі, / І твій слідок малий — такий великий, / Що я тобі й сказати б не зумів» досягається за допомогою: а) метафори; б) порівняння; в) гіперболи; г) синекдохи.

II. Виберіть два чи більше правильних варіантів відповідей:

1. Євгенові Плужнику належать збірки: а) «Дні»; б) «Рівновага»; в) «Замість сонетів і октав»; г) «Рання осінь».
2. Плужник переклав українською мовою твори: а) Віктора Гюго; б) Михайла Шолохова; в) Антона Чехова; г) Миколи Гоголя.
3. Медитаціям Плужника притаманні такі риси: а) порушення екзистенційних питань буття; б) натуралістичність образів; в) суб'єктивність; г) аналіз внутрішнього світу героя.
4. Поезія Плужника розвивалася в річці: а) неоромантизму; б) символізму; в) експресіонізму; г) імпресіонізму.
5. Ідеєю вірша «... І ось ляжу — родючий гній» є: а) прославлення самодостатності свого «Я»; б) утвердження своєї ролі в сьогоденні й поступі історії; в) заперечення кривавого часу, що знецінює життя людини; г) віра в незнищенність поезії і краси.
6. Пафос поезії «Для вас, історики майбутні» спрямований проти: а) применшення ролі митця в суспільстві; б) примітивної оцінки майбутнім істориком революційних подій в Україні; в) заперечення героїзму народу в боротьбі за свободу; г) спотворення духу минулої епохи й прагнень революціонерів оновити життя.
7. У вірші «Суди мене...» поет ратує за: а) об'єктивну оцінку «золотих днів волі України»; б) суб'єктивне відтворення подій часу; в) органічну єдність особистості й історії нації; г) необхідність відображення болю, страждань, любові як головних сутностей революції.
8. Вірш «Вчись у природи творчого спокою» перегукується з неокласичним стилем поезій Максима Рильського: а) класичною урівноваженістю думки та образу; б) наявністю античних образів; в) закликом навчатися у природи мудрості; г) філософською заглибленістю.

III. На основі віршів Плужника письмово доведіть або спростуйте одну з тез: а) «Поезія Плужника — одночасно прекрасна і філігранна, печальна й оптимістична» (Микола Бажан); б) «За своїм світосприйманням Плужник — трагічний оптиміст» (Максим Рильський); в) «Євген Плужник був близьким до неокласиків» (Іван Дзюба).

Художні обрії прози 20—30-х років

Перші десятиліття ХХ століття принесли Україні жорстоку братовбивчу війну 20—30-х років, мільйони смертей і втрату здобутої державності. Долі країни співзвучна драматична доля її літератури, яка знову піднялася на захист гуманістичних цінностей. Україна й національне письменство були точкою перетину загальних конфліктів і закономірностей доби. Цю тенденцію виразно змоделивали наші прозаїки. Крізь зображення українських реалій набули загальнолюдського звучання теми: людина й жорстока доба, самотність індивіда і проблема його духовних можливостей, особа й колектив, агресивність, руйнівні дії революційних мас і зіткнення розуму з ніцими інстинктами. Письменники намагалися, об'єктивно аналізуючи страшний час, виявити, куди прямують людство й Україна.

Жанрова система прози. Події громадянської війни й пореволюційної доби визначили тематичний ряд прозових творів 20—30-х років. Ця проза відзначається інтенсивним жанрово-стильовим оновленням. Розвивається коротка епічна форма: ескіз, етюд, шкіц, новела, оповідання, згодом — повість і роман. Паралельно функціонує багато стильових течій, напрямів і художніх манер письма: *символізм* (Гнат Михайличенко, Галина Журба), *експресіонізм* (Осип Турянський, Іван Дніпровський, Іван Сенченко), *імпресіонізм* (Михайло Івченко, Мирослав Ірчан, Григорій Косинка, Андрій Головка), *орнаменталізм* (Микола Хвильовий, Петро Панч), *неоромантизм* (Григорій Епик, Олесь Досвітний, Юрій Яновський, Олександр Довженко) та інші. Складна дійсність змальовується багатоаспектно й багатогранно: поряд із реалістичним принципом правдоподібності проза використовує романтичні засоби, умовно-асоціативні форми, фантастику, гротеск, алегорію.

Новелістика. Новелісти продемонстрували високу художню майстерність у змалюванні драматизму життя і долі людини. Новації митців у жанрі новели такі вагомі, що забезпечили їй європейський рівень. Ці твори були національні за духом і модерні за формою та стилем.

З'являються збірки «Новели» Гната Михайличенка, «Сині етюди» Миколи Хвильового, «Дівчина з шляху», «Червона хустина» Андрія Головка, «Мамутові бивні», «Кров землі» Юрія Яновського, «Військовий літун», «Проблема хліба» Валер'яна Підмогильного, «Переможець дракона» Гео Шкурупія та інші. Серед жанрових різновидів малої прози у цей час найпоширенішими були етюди, ескізи, акварелі, новелетки (Андрій Заливчий, Гнат Михайличенко, Василь Чумак, Василь Еллан-Блакитний).

У 20-х роках розвивається реалістична новела з елементами імпресіонізму (Григорій Косинка, Валер'ян Підмогильний), з'являються новели й оповідання філософського спрямування (Валер'ян Підмогильний, Аркадій Любченко, Гео Шкурупій). Остап Вишня створює новий жанр — *усмішку*, що синтезує у собі жанрові ознаки гумористичного оповідання й фейлетона.

Новела й оповідання тепер будувалися на художній правді й простоті, на увазі до людської долі й аналізі її психіки. У психологічній малій прозі Валер'яна Підмогильного, Петра Панча, Миколи Хвильового, Бориса Антоненка-Давидовича змальовано образи інтелігенції на тлі революції, громадянської війни й часу по ній. Душевне сум'яття, депресія, намагання якось пристосуватися до «нового життя», яке нищить духовно і фізично, зумовили виникнення в прозі низки трагічних ситуацій і світлих постатей. Митці дотримувалися принципу: нічого зайвого, не викладати подробиці — хай обрана риса дасть гостро й повно відчуті ціле; не коментувати і не оцінювати — хай говорять вчинки героя і підтекст, лексика, барви, звуки. Творам цієї доби притаманні естетична виразність сюжетно-композиційних елементів, плинність викладу, гра словом.

Особливу популярність у читачів мали новели й оповідання Андрія Головка (1897—1972). У них простежується тема становлення характеру дитини у драматичних умовах громадянської війни і суворой повоєнної дійсності з її голодом, розрухою, сирітством. Стали хрестоматійними «Пилипко», «Червона хустина», «Дівчина з шляху», «Інженери». За манерою письма Головка — імпресіоніст. Ось вночі степом мчить юний вершник Пилипко: «Тихо. Степ... Десь у хлібах кричав перепел, і туман стелився до річки. Пахло полином. І тишею, спокоєм віяло звідусіль. На мить хлопцеві здалося, що так і є: тихо, спокійно. А це він привів коня пасти на ніч...» У річищі поезики імпресіонізму розповідач ретельно фіксує запахи і барви, слухові і зорові враження пастушка від нічного степу. Так само за допомогою зорових образів, влучних порівнянь створено портрет Пилипко: «У нього очі — неначе волошки в житі. А над ними з-під дреного картузика волосся — білявими житніми колосками». Портрет хлопчика-пастушка відіграє важливу композиційну роль, обрамлюючи новелу. Смыслову функцію у творі виконують образи-символи хліба, житнього лану, пролітої за волю крові, сонця, що символізує визволення і перемогу селян над окупантами. «Вибили німців з села.

Андрій Головка

Вранці, як сонце з-за левад глянуло, воно було вільне». Пилипко здійснює героїчний вчинок: розшукує і приводить у село партизан, щоб врятувати батька й односельців від розстрілу. Набуває символу самопожертва хлопця за волю людей. У новелі «Червона хустина» звичайна хустина дівчини Оксани перетворюється в традиційну пісенну китаїтку, символізує трагедії героїв — Оксани та вбитого бійця. В обох новелах оповідач спостерігає за подіями очима Пилипко й Оксани, отже, висловлює думки, що належать героям.

Інакше будував свої новели *Юрій Яновський* (1902—1954) — яскравий представник неоромантизму. Сюжети його новел відзначаються динамічністю дії, несподіваними поворотами і пригодами героїв, змальованих у незвичайних, романтичних ситуаціях. Новеліст інтригував читача загадками й несподіванками, зміщенням часових площин, ускладненою композицією. Зокрема, у новелі «*Історія попільниці*» автор застосовує інтригуючий романтичний вступ: «*У робфаківця на столі стоїть попільниця. Зовнішнім виглядом, білою фарбою вона нагадує блискочату морську мушлю. В дійсності ж — це кістка з лоба чоловіка...*» Як і в новелах романтиків *Едгара По*, *Ернста Теодора Гофмана*, у творі Яновського відчувається щось містичне, таємниче, бо на кістці викарбувано ще й ім'я головної героїні новели — колишньої власниці цього черепа і нареченої студента. Фабула новели детективна: політрук Степан Марченко закохався у надзвичайно вродливу друкарку штабу Оксану Полуботок. Він і не підозрював, що його майбутня дружина — денкінська шпигунка, яка у слушний момент зраджує і свого коханого, і справу революції. Новела написана від першої особи — учасника подій, що надає оповіді враження безпосередності, водночас і певної суб'єктивності, оскільки всі події проходять через свідомість героя і відбивають його ставлення до них. У твір вклинюється вставний епізод, розказаний білогвардійцем. Саме він повідомляє Степанові про зраду Оксани, описує сцену розстрілу та втечі політрука. Образ Марченка розкривається найяскравіше у смертельному двобої з ворогами. Герої новел «*Роман Ма*», «*Туз і перстень*», «*Кров землі*» Яновського — бійці революції, «*братішки-матроси*», люди мужні, надійні та безкорисливі у дружбі. Вони захоплені романтикою побудови «нового світу» і свято вірять в цю ідею. Своїми новелами письменник руйнував, за словами академіка *Олександра Білецького*, «*стару форму*» побутово-описового оповідання, поєднував вигадку з репортажем, творчу фантазію і документальну вірогідність.

Аркадія Любченка (1899—1945) називали одним із найбільших новелістів доби. «*Його новели — це неначе старовинна грецька будівля. Нема в ній ні дуже синього неба, ні нарочитих ефектів, ні розхристаності деяких його сучасників.*

Навпаки, в його мистецькій будівлі є класична гармонія усіх елементів літературного твору: мови, сюжету, композиції і стилю» (*Юрій Стефанік*). Митець прагнув поєднати в новелах дві стиліові тенденції: реалістичну, з глибоким психологізмом та ліризацією, імпресіоністичними вкрапленнями («*Гордійко*», «*Чужі*», «*В берегах*») та неоромантичну («*Гайдар*», «*Зяма*»). Письменник майстерно оволодів психологічно-виражальними можливостями першоособової оповіді. Любченко плекав «*рубачу прозу*», тобто короткі, мов спалахи, речення, які передають хвилинні враження і настрої персонажів, багату кольорову палітру.

Системою образів новели «*Кров*» письменник утверджує думку: влада — це завжди відповідальність. Лідер і маса — цей мотив алегорично розгортається у творі. Старий вовк-вожак уже не може виконувати свою роль, але мусить бути завжди попереду, вести зграю за собою. Всезнаючий оповідач майстерно відтворює стан вовків, їхнє світовідчуття. Автор немов проникає в душу старого вовка, передає його страх. Любченко застосовує новелістичний пуант (франц. *pointe* — лезо, гострий кінець), тому фінал вражаючий. Зграя вовків мала от-от накинутись на старого вожака, щоб роздерти його. Однак за цих трагічних обставин доля дарує йому шанс померти красиво, востаннє у житті відчути насолоду погоні, боротьби й перемоги.

Повість. Нових якостей набула і повість, зобразивши ідейні, духовні й етичні шукання людини першої третини ХХ століття. Вона спиралася на національну традицію, яка в ХІХ столітті досягла розквіту в таких жанрових різновидах, як родинно-побутова, соціально-побутова, історична, пригодницька, психологічна, фольклорно-лірична. Тепер письменники сміливо йшли на експеримент, застосовуючи новітні прийоми письма: монтаж, часові зміщення, асоціативне мислення, мозаїчну композицію, «потік свідомості» та інші. Це, зокрема, засвідчує символістська повість «*Блакитний роман*» *Гната Михайличенка*, насичена символікою, алегоричними образами, багатою колористикою, ліризмом. У такий спосіб автор моделював хід революційних подій в Україні. Блакитний колір символізує загадковість душі персонажів, зокрібно Ти й Інни. Інна — це Україна, Ти — український народ. Автор тонко відтворює складну гаму почуттів героїв. Вони бурхливо реагують на калейдоскопічну зміну подій в Україні, переживають за її долю.

Серед жанрових різновидів вирізняється лірична повість, у якій часто розповідь ведеться від імені ліричного «я». Тут органічно поєднуються ліризм із достовірністю, конкретністю і навіть документальністю зображуваних подій. Часто ліричні повісті писали в поезиці імпресіонізму. Скажімо, імпресіоністичним повістям *Михайла Івченка* «*Шуми весняні*», «*Горіли степи*» притаманні

ліричний драматизм і глибокий психологізм. У біографічній повісті про Сковороду «В тенетах далечини» митець порушує питання зв'язку людини з вічністю і «душею» рідної землі. Чотири імпресіоністичні повісті створив *Андрій Головка* — «*Можу*», «*Червоний роман*», «*Зелені серцем*», «*Пасинки степу*».

Повість «*Можу*» (1922) написано «*рубаною прозою*», тобто речення тут називні, безособові, короткі, неповні, як «відрубки»: «*Гарно*», «*Було сумно*», «*Так молоді пахло із степу*». Вони передають відповідну емоційну атмосферу, створюють бентежний настрій. Сюжет будується не за класичним зразком, коли наявні такі його вузли, як експозиція, зав'язка, розвиток дії, кульмінація, розв'язка, а розвивається відповідно до змін настроїв і переживань головного героя повісті — *Гордія*. Відтворено й колективізм, утвердження «*нового побуту*» (палять ікони), ригористичної моралі, коли кохання, альтруїзм, індивідуальний світ особи перекреслюються в ім'я суспільної моралі. Повість пройнята сонячним світлом, оптимістичним ствердженням життя вчорашнього бійця, смертельно хворого на сухоти *Гордія*.

Жахливі події Першої світової війни як глобального злочину імперіалізму, її антигуманний характер знайшли відображення у творах *Ольги Кобилянської*, *Леся Мартовича*, *Марка Черемшини*, *Василя Стефаніка*, *Мирослава Ірчана*, *Юрія Смолича*, *Осипа Туряньського*.

Жанрова палітра повісті цієї доби характеризується великими аналітичними й пізнавальними можливостями. Вона випробує детективну й сатиричну поетику (*Юрій Смолич*, *Микола Хвильовий*), збагачується мотивами пригодництва (*Олесь Досвітній*, *Юрій Яновський*) й історичного біографізму (*Степан Васильченко*), а головне — витворює такий новий у письменстві жанр, як кіноповість. Тут поєднуються в одне ціле жанрові ознаки епосу й кіно. Сюжет і авторські описи, коментарі, відступи, характеристики героїв розробляються, як і в повісті, але доповнюються кінематографічними прийомами розповіді (розподіл дії на дрібні сценки, лаконічні діалоги, монтажний принцип поєднання й чергування епізодів тощо). Творцями жанру кіноповісті були *Олександр Довженко*, *Андрій Головка*, *Микола Бажан*, *Юрій Яновський*.

Роман — дзеркало життя. Якісно нового рівня художнього синтезу досяг роман, посідаючи з кінця 20-х років панівне місце. «*Американці*» *Олеся Досвітнього*, «*Останній Ейджевуд*» *Юрія Смолича*, «*За плугом*» *Варвари Чередниченко*, «*Бур'ян*» *Андрія Головка* — перші твори цього жанру, що змалювали історично правдивий і епічно широкий погляд на епоху та її людей. У романі «*Бур'ян*» (1927) *Андрія Головка* образ села Обухівки, «*забутої Богом глухомані*», з крайньою бідністю, беззахисністю

селян, виростає до символу зруйнованої війною й поневоленої більшовиками України. «*Нова влада*» тільки проголошує справедливість і рівність, а насправді її пронизує корумпованість. У селі багатії під керівництвом комуніста-переродженця, голови сільради *Матюхи* «*звили собі гніздо*», захопили владу й жорстоко визискують селян. Їх підтримує районне керівництво — секретар райкому партії *Миронов*, начальник міліції *Сахновський*. Радянська влада, покликана по-новому організувати життя, виявилася антигуманною, жорстокою. Права людини цинічно нехтувалися, особу приносили в жертву химерним, безликим і знелюдненим ідеям. Порушується в романі і традиційна проблема особи і суспільства, висунута ще романтиками, але тепер уже не в плані антитези «*людина*» — «*міщанське середовище*», а в значно глибшому соціальному і психологічному планах, породжених новою владою. Автор майстерно будує напружений сюжет, дія розгортається за принципом дихотомії (розчленування на дві частини, які зіставляються): протиставляються образи комуніста-переродженця *Корнія Матюхи* і комуніста *Давида Мотузки*, також існують інші опозиційні пари. Духовна велич *Мотузки*, що виростає з народної етики, й аморальність *Матюхи* окреслюють характерні полюси нової доби, порушують проблему антигуманності влади з не меншою глибиною і трагізмом, ніж це робили українські романісти XIX століття. *Андрій Головка* досліджував у своєму романі актуальні проблеми часу, примушуючи читача замислитись над тим, чи гуманною є більшовицька влада, чи притаманний їй рух до вищих і кращих форм, у чому полягають гідність людини, сенс і мета її існування.

◆ **Міжпредметні паралелі.** Роман утверджувався в умовах, коли запанували теорії про «смерть» роману. В 1923 році англійський поет *Томас Стернз Еліот* писав у зв'язку з появою роману «*Улісс*» *Джеймса Джойса*: «*Роман помер з Гюставом Флобером і Генрі Джеймсом*». Через два роки іспанський філософ *Хосе Ортега-і-Гасет* поклав вину за «смерть» роману на *Федора Достоєвського* і *Марселя Пруста*, які, мовляв, вичерпали всі його потенційні можливості й стимули для подальшого розвитку. В Україні аналогічні погляди щодо роману захищав критик *Фелікс Якубовський*, твердячи, що роман віджив свій вік. Проте *Олександр Білецький* в огляді української прози за 1925 рік бачив перспективи роману і закликав митців створити новий роман, пророкуючи йому провідну роль в українській літературі.

У кінці 20-х — першій половині 30-х років романна форма активно розвивається, набуває цікавих жанрових різновидів. Романи «*Майстер корабля*», «*Чотири шаблі*», «*Вершники*» *Юрія Яновського*, «*Мати*» *Андрія Головка*, «*Місто*», «*Невелич-*

ка драма» *Валер'яна Підмогильного*, «Недуга» *Євгена Плузника*, «Вальдшнепи» *Миколи Хвильового*, «Марія», «Волинь» *Уласа Самчука* — це важливі віхи українського епосу, свідоцтво його зрілості. Роман повніше і глибше за інші жанри дав панораму політичних, суспільних і духовних відносин першої половини ХХ століття, висвітлив процес формування людини в її моральних пошуках і зв'язках з іншими людьми, охопив історичний, філософський і етичний матеріал. Роман стає напрочуд гнучким: він зберіг і традиційні засоби розкриття конфлікту (боротьба героїв, діалог, авторський коментар, ясна розв'язка тощо) і набув непрямих засобів (підтекст, позафабульні компоненти, деталі, що набувають символічного лейтмотиву, використання прийомів кіно). Застосовуючи класичну композицію щодо часу і послідовності розгортання подій, романісти водночас послуговуються і модерною, із переставленням часових площин і видіннями, поверненням минулого, як це робиться в кіно. Виникають *новелістичний роман* («Чотири шаблі» й «Вершники» *Юрія Яновського*), *роман-розв'язання* («Майстер корабля» *Юрія Яновського*), *роман-панорама* («Мати» *Андрія Головка*), *роман-памфлет* («Сорок вісім годин» *Юрія Смолича*). Продовжують розвиватися *соціально-побутовий і психологічний романи* («Місто», «Невеличка драма» *Валер'яна Підмогильного*, «Визволення» *Олександра Копиленка*, «Чад» *Якова Качури*), *біографічний* («Аліна і Костомаров», «Романи Куліша» *Віктора Петрова-Домонтовича*), *історичний* («Мазепа» *Богдана Лепкого*, «В степах» *Сави Божка*), *сатиричний* («Інтелігент» *Миколи Скрипника*, «По той бік серця» *Юрія Смолича*, «Голландія» *Дмитра Бузька*, «Недуга» *Євгена Плузника*), *науково-фантастичний і пригодницький* («Сонячна машина» *Володимира Винниченка*, «Прекрасні катастрофи» *Юрія Смолича*, «Чорний Ангел» *Олекси Слісаренка*, «Двері в день» *Гео Шкурупія*). Культивують інтелектуальну прозу й утверджують *урбаністичний роман* *Валер'ян Підмогильний* («Місто»), *Віктор Домонтович* («Без ґрунту», «Доктор Серафікус»), насичуючи свої твори глибоким психологізмом, філософськими роздумами, парадоксальними судженнями, полемічністю. *Роман-епопею* утвердили в українській прозі *Богдан Лепкий* («Мазепа») та *Улас Самчук* («Волинь»).

Зі становленням тоталітарного режиму в 30-х роках роман зазнає кризи, втрачається його критично-пізнавальне значення, художня правда поступається «лакуванню» дійсності, описовості. Влада вимагає від романіста «оспівувати» соціалістичну індустріалізацію і колективізацію, культурну революцію з її пафосом «*нової пролетарської моралі*» і «*нової*

людини». Внаслідок такого соціального замовлення виник *виробничий роман*, в якому людинознавчий аспект поступається описові виробничих процесів, адміністративних конфліктів. Пропагуються «шпигуноманія», обов'язкове викриття «буржуазних спеців», «класових ворогів». Такою ж одновимірною стала і проза про село і колективізацію.

Проте не ці негативні ознаки визначають обличчя українського роману доби. У його зміст могутньо входить вся багатоаспектність тогочасного життя. Роман стає дзеркалом епохи.

Підсумуйте прочитане. 1. Схарактеризуйте жанрове й стильове оновлення прози 20-х років ХХ століття. Перелічіть стильові течії, поясніть причини їх появи і відзначте досягнення. 2. Назвіть твори новелістів 20-х років, визначте їх тематику, проаналізуйте одну з новел. 3. Чим відзначаються неоромантичні новели *Юрія Яновського*? 4. Які питання часу порушував *Андрій Головка* в повістях? У річищі якої стильової течії написані його новели та повісті? Аргументуйте свою відповідь конкретними прикладами. 5. Які жанрові різновиди роману розвивалися в цей період? 6. З'ясуйте проблематику і тематику роману «Бур'ян» *Андрія Головка*. Чим він був актуальним для своєї доби?

Поміркуйте. 1. У чому полягає гуманістичний пафос прози другого десятиліття ХХ століття? Які проблеми вона порушує? Висвітліть це на конкретних прикладах. 2. У чому виявляється модерністська поетика новел 20-х років? Наведіть конкретні приклади. 3. Що у новелах *Андрія Головка* приваблювало його сучасників? Чим ці твори цікаві нині? 4. З'ясуйте жанрове багатство української новели доби. Покажіть це на прикладі творів *Юрія Яновського*. Які ідеї цих творів співзвучні нашій добі? 5. Чому український роман став «дзеркалом життя»? У чому полягає новаторство його творців?

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Агеєва В. Українська імпресіоністична проза. Михайло Коцюбинський, Григорій Косинка, Андрій Головка. — К., 1994.

Білецький О. В шуканнях нової повістярської форми // Літературно-критичні статті. — К., 1990.

Дзюба І. Проза 20 — 30-х років ХХ століття // Дзюба І. З криниці. Статті: У 3 т. — Т. 3. — К., 2006.

Микола Хвильовий (1893—1933)

Невже я зайвий чоловік тому,
що люблю безумно Україну?

(Микола Хвильовий)

Постать Миколи Хвильового в українському красному письменстві особлива. Цей геній доби «Розстріляного відродження» за короткий життєвий вік зробив надзвичайно багато. Завдяки Хвильовому українська новела досягла світового рівня, а його стиль письма став взірцем для багатьох його наступників. Сучасник митця, поет *Микола Зеров* стверджував: «Із усіх можливих стилів прози — скрізь і за-

вжди один Хвильовий... Хвильовий, сприйнятий як канон, як літературна норма. А *Сергій Єфремов* зазначав, що всі персонажі творів Миколи Хвильового живі в дії, в описах динаміки, широкого і всебічного розкриття, тому твори цього письменника легко і з захопленням читають усі його співвітчизники.

Микола Жулинський так описав Миколу Хвильового: «Він був високоосвіченою людиною, грізним полемістом, ніжним ліриком, лагідним, люблячим батьком, завзятим мисливцем, чудовим знавцем мисливської зброї і мисливських собак, мав рухливі чорні брови, глибоко посажені очі. Говорив швидко, нервово, сміявся щиро, дзвінко. Праве плече ледве помітно підсмикував, пальцем часто торкався носа. Одне слово, був звичайною людиною, в якій жив, бунтував, сумнівався, боровся і утверджувався великий талант, що тягнувся до зір».

«Іду я дорогою, вітром...» (Микола Хвильовий)

Мотив дороги — один із ключових у творчості Хвильового. Людиною, яка невпинно шукає свій шлях під вічним небом, постає сам митець. Народився Микола Григорович Фітільов, пізніше відомий як письменник Микола Хвильовий, 13 грудня 1893 року в селі Тростянець Охтирського повіту на Харківщині (нині — Сумської області) у сім'ї вчителя. За спогадами прозаїка, від бабусі у нього — «українська мова, від батька — народницький дух... Дякуючи батькові, я рано перечитав російських класиків, добре ознайомився з Діккенсом, Гюго, Флобером, Гофманом... Батько чомусь вважав найсильнішим Добролюбова, може, тому я й досі перечитую його...». Григорій Фітільов мав не лише добрі знання як випускник Харківського

університету, а й імперські переконання та агресивну вдачу. Він любив перехилити чарку, від чого страждали дружина й п'ятеро дітей. Закономірно, що образ матері, Єлизавети Тарасенко, для Миколи Хвильового завжди асоціювався з беззахисністю жінки перед жорстоким світом і її невимовними стражданнями через власну безпорадність його змінити.

У 1904 році батьки розлучилися, й одинадцятирічний Микола та його молодші брат і три сестри залишилися з матір'ю, яка учителювала. Дід Миколи був управителем маєтку власника великих гуралень Кінга. Усім своїм синам він дав добру освіту, й один із дядьків майбутнього письменника дозволив небожеві користуватися своєю досить великою бібліотекою. Хлопчина здобув початкову освіту в Калантаєві, продовжив навчання у Богодухівській гімназії, але не встиг закінчити цей заклад, як почалися заворушення по всій країні. Великим потрясінням для Миколи стало те, що мільйонер Кінг жорстоко придушив страйк робітників, викликавши на розправу козаків. Хлопець відчув у собі бунтарський дух: «Я ще не знаю, проти кого я буду бунтувати, але я вже знаю, що «так жити не можна». Підлітком Микола приєднався до заробітчан, у пошуках заробітку мандрував Донбасом й південними степами, де по кілька днів підряд не мав і крихти в роті. Не витримавши спазмів голодного шлунка, одного разу Микола наважився попросити шматок хліба й тяжко пережив свою ганьбу: «— Багато тут вас ходить, — сказала тьотя і зачинила вікно. Я відчув, як мені загорілися вуха, і не тому, що «тьотя» пожаліла шматка хліба, а тому, що я зрадив себе». Вразливість, високий поріг болю і вроджена гідність у житті письменника часто відігравали драматичну роль.

Коли почалася Перша світова війна, Миколу Фітільова призвали в армію й відправили на фронт. Спочатку він був піхотинцем, але незабаром завдяки добрим знанням з хімії потрапив у газову команду. Щиро повіривши агітації пропагандистів, у діючій армії Микола примкнув до більшовиків. Коли ж російські війська ввійшли у Чернівці, Фітільов налагодив стосунки з місцевою революційно налаштованою молоддю, а на початку 1917 року разом з військами Російської імперії опинився в Румунії. Громадянська свідомість юнака в ті часи ще остаточно не сформувалася, але поняття чесності й честі були святими. Українське національне відродження Микола Хвильовий наївно мріяв поєднати з комуністичною ідеєю: «Пришпилью до грудей два банти: червоний і... жовто-блакитний. Тоді я хотів бути українським більшовиком. З мене, звичайно, глузували, і я скинув обидва банти». Вишкіл в окопах війни, громадянська війна, невизначена ситуація в Україні спричини-

лися до революційної біографії Миколи Григоровича. У 1918 році Фітільов організував повстанський загін, який боровся проти військ Павла Скоропадського та німецьких військ на Полтавщині. Загін Фітільова воював і з петлюрівцями. В одній з таких битв Миколу Григоровича полонили й засудили до розстрілу, та йому вдалося дивом врятуватися.

Під час громадянської війни Микола Григорович випадково зустрівся зі своїм братом Олександром. Брат передчував загибель і невдовзі знайшов смерть під Перекопом. Звісно, постійна небезпека, дві зустрічі з видимою смертю віч-на-віч наклали відбиток на психіку майбутнього письменника. Не дивно, що його літературні герої майже завжди потрапляють у екстремальні ситуації, мусять робити важливий вибір, відчайдушно сперечаються, постійно сумніваються, тяжко переживаючи переломні моменти власної долі.

1918 року Микола Григорович опинився в Харкові, де одружився з учителькою Катериною Гащенко, мав від неї дочку Іраїду, але цей шлюб швидко розпався. У 1921 році в Харкові Хвильовий одружився з Юлією Уманцевою. Її дочку Любу митець сприймав як рідну і ніжно називав Любистком. У 1919 році в Харкові був надрукований перший вірш письменника. 1921 року побачили світ поема Миколи Хвильового «В електричний вік» та збірка поезій «Молодість», наступного року — книга віршів «Досвітні симфонії». Талановитий лірик заприятелював зі знайомими поетами Володимиром Сосюрою та Майком Йогансенем. Хвильовий мріяв розпочати нову еру, що й було проголошено ними в листопаді 1921 року в «Універсалі до робітництва і пролетарських митців українських». У 1926 році *Володимир Сосюра* присвятив Хвильовому вірш «Час», де задекларував життєве кредо обох митців: «*Це тобі моя пісня, Миколо, / В цей скажений розтерзаний час. / Хай шумить і гуркоче навколо / І на кожному кроці контраст, — / Ми розіб'єм заковане коло / Міліонами збуджених мас*». Хвильовому були присвячені й вірш Павла Тичини «Вітер з України», новела Василя Стефаника «Межа». Приятелював Микола Хвильовий і з Остапом Вишнею, часто ходив з ним на полювання, адже був азартним мисливцем і мав трьох мисливських собак, яких називав «своєю бухгалтерією», бо дав їм клички Бух (бухгалтер), Пом (помічник) і Кас (касир). Молодий талант стрімко ставав знаменитим у письменницьких колах і серед читачів.

Микола Хвильовий вступив до літературного об'єднання «Гарт», але відчув його тісні рамки й невдовзі з однодумців створив творче ядро «Урбіно», яке в 1926 році трансформувалося у ВАПЛІТЕ. Спробувавши свої здібності в епічних жанрах, Хвильовий виявив, що саме проза — його справжнє творче

покликання. Перша прозова збірка «Сині етюди» (1923) принесла авторові славу першорядного письменника. Книзі притаманне імпресіоністично-неоромантичне забарвлення. Для прикладу досить взяти «Арабески». Дивовижна магія цього твору не може не хвилювати й образом сіроокої нареченої-революції, й уявленням ліричного героя про себе як про планету Сатурн з трьома таємничо-магнетичними кільцями, назва яким — віра, надія, любов, й пізнанням «радості бунту проти логіки». Академік *Олександр Білецький* виокремлював три групи творів Хвильового: новели в дусі революційної романтики («Солонський Яр», «Кіт у чоботях»), твори невлаштованості й невідповідності життя мріям героїв («Я (Романтика)», «Мати»), сатира на комуністів-високопосадовців та їхню псевдодіяльність («Іван Іванович»).

Новаторські новели Миколи Хвильового «Кіт у чоботях», «Із Вариніої біографії», «Наречений», «Солонський Яр», оповідання «Мати» містять відразливі жорстокістю сцени, вихоплені письменником з кривавих подій громадянської війни. У першому творі спочатку нібито романтизований образ жінки Гапки на фронті з кожною сторінкою блідне і вицвітає. Товариш Жучок у поході на Далекий Схід народила дитя, яке невдовзі повісив білогвардієць на ліхтарі. Особиста драма перемкнула психіку молодої жінки, зробила її полум'яним агітатором, холоднокровним колишнім і гвинтиком революції. Та й партійне псевдо комуністки «Жучок» в уяві читачів асоціюється з кличкою собаки. Ще одну жінку з кудим розумом — жертву епохи революції — Микола Хвильовий виводить у новелі «Із Вариніої біографії». Тут зринає проблема невлаштованості матері з немовлям у фронтових умовах, її беззахисність, неминуча деградація. Взагалі, жінка у часи громадянської війни — окрема тема у творчості Миколи Хвильового. Очевидно, автор бачив чимало жіночих страждань у воєнні роки, тому до всіх своїх героїнь ставився співчутливо й толерантно. Коли ж ішлося про дівчину чисту й наївну, Хвильовий зображував її надзвичайно зворушливо, як, наприклад, Катрусю з новели «Наречений». Не розбираючись у тонкощах воєнного часу, Катрусю вірила листам коханого, який писав, що служить у червоній армії. Через свою недалекоглядність і наївність дівчина й потрапила у халепу: зав'язавши телефонну розмову з незнайомцем, вона розповіла йому про коханого і про те, що в селі нема жодного військового підрозділу. Махновці ж розіграли з дівчиною страшну драму. Вони насміялися над її почуттями, зневажаючи й молодість, й те найкраще плаття, яке вона вдягла, сподіваючись побачити свого Михайлика. Та найстрашнішим виявилось те, що її коханому судилося побачити жах наруги над Катрусєю, коли він увійшов до кімнати з рапортом: «— Він почав говорити, але, зиркнувши на під-